

EL BORINOT

Any II - Núm. 36

31 de juliol 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

La correspon a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

SETMANARI D'HUMOR
20 cms.

Nou servei, que aviat serà inaugurat, per anar per Barcelona sense embrutar-se.

No us ensopiu,
no perdeu el temps

LLÀTZER DE TORMES

és fresc com l'aigua fresca,
llaminer com ell sol

A totes les llibreries el trobareu
per **DUES** pessetes

LA
NOVEL·LA
ESTRANGERA

Publicació quinzenal

sota la direcció

d'EN VENTURA GASSOL

Les novel·les dels millors autors estrangers
traduïdes al català

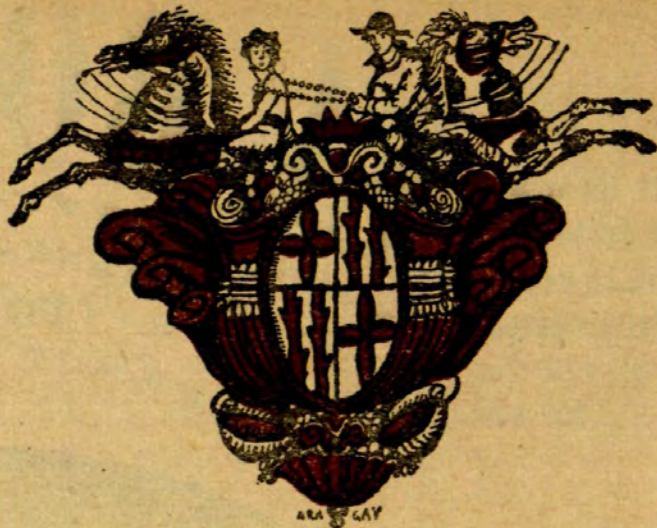
Surt els primers i tercers dimarts
de cada mes

Preu: 50 cènts.

Subscripció semestral, 5 pessetes (Barce-
lona) i 5'25 fora.

Administració:

Rambla Catalunya, 125
Llibreria italiana

JAUME MERCADÉ

JOIER

Passeig de Gràcia, 46

Telèfon 1373-A

BARCELONA

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Castellciutat

(Seu d'Urgell)

L' A R R O S S A D A

o hi ha temps que no torni: diu molt bé la sentència del savi Salomó. I aquells individus que avui tomben cap a la seixantena, que ens apostrofaven que la vida d'ara és molt ensopida, i que ens retreien les famoses arrossades de quaranta anys enrera, aquests individus ara han de callar. Les arrossades tornen.

I tornen en circumstàncies molt meritòries: en temps de penúria. Ens referim a l'arrossada de regidors tinguda a Moncada, «aprofitant» l'avinentesa d'anar a examinar el com i el què de la minva d'aigua que experimenta la set vegades immortal, set, ciutat de Barcelona.

Què m'hi diuen aquells individus? Ho feien així «als seus temps»? I que havien de fer! No em negaran que aleshores potser se'ls hauria acudit de fer unes rogatives. En canvi, ara... minva d'aigua, diuen?—Doncs, una arrossada!

De tota manera, hem de reconèixer que els regidors s'ho tenen merescut: ah! això són figues d'un altre paner! Ells, que tantes proves han donat, i estant donant, de sacrifici i d'amor, per la Ciutat, bé se l'han guanyada, una estona d'expansió!

Sembla que en això coincidim amb el simpàtic senyor Molins, l'endagador, el capítost, l'ànima de la minoria-majoria.

El senyor Molins és l'home de caràcter que serva el seu lloc d'honor, perquè —segons afirma — «hi ha estat posat per Déu», puix que mai no hauria pensat a ésser regidor, ni tal haca. (El senyor Molins no és el senyor Molins que molts cops havia anat a l'aigua).

El simpàtic senyor Molins resta al peu del canó, amatent i vigilant. I havem sentit a dir que assegura que, en efecte, el senyor Ballarà, i el senyor Nualart, i el senyor Ponsà, i d'altres, mostren tanta d'activitat, que sí, que es mereixen un bon arròs.

Ara, és digna d'ésser lloada i enaltida la serenitat d'aquests senyors que, sense por a les inclemències del temps, saben celebrar aquesta francesilla camperola, mateix que si estessin rodejats de nimfes somrients, i de zèfirs plàcids, sota un cel color de rosa. A ells pot ésser aplicada aquella dita d'Horaci:

*«Si fractus illabatur orbis,
impavidum ferient ruinae»;*

que en llenguatge del senyor Castillo vol dir, aproximadament: *aquí no ha pasado nada.*

FLUMELL.

Del balconet estant

VAGI AMB COMPTE!

Un individu, incapaç de matar un cuïc (mosquit), duia sempre a la butxaca una pistola per fer el presumit.

Un vespre, anant a retir, li surt un individu "recomanable", vulgarment dit un lladre. Sense gaires compliments, agafant-lo pel ganyot, el lladre va expoliant el nostre individu de totes les coses que portava, si valien algun cèntim. Topant-li la pistola, també la hi pren.

Aleshores, l'atracat, amb molta por, i fent esgarrips, li diu, al lladre:

—Per l'amor de Déu, vagi amb compte, que està carregada!

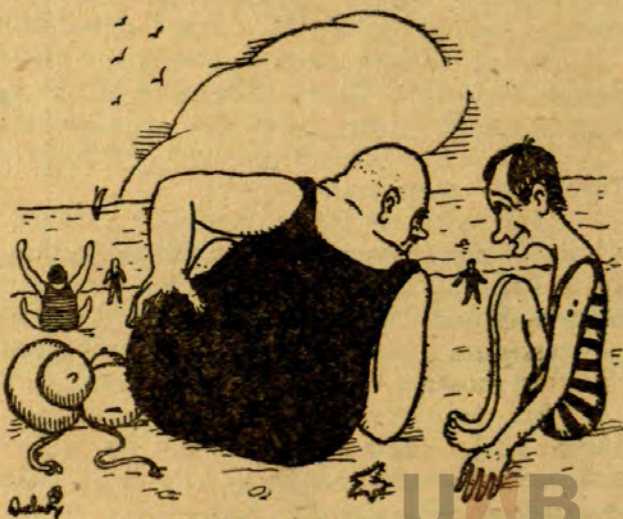
UN ELOGI

Un rei va anar a visitar certes regions alteroses. En cert poble va rebre obsequis del batlle, qui va anar a menjar a la taula reial. El batlle, home de formes senzilles, un xic primitives i rudimentàries, experimentava molts entrebancaments, i feia molts embuts, en haver-se-les amb el monarca (encara que no va fer com aquell del "Círculo" que va dir al secretari:—Té, fes-me quedar bé—i va marxar).

El monarca, fent-se càrrec de l'acoramant del senyor batlle, o tinent de batlle—pel cas és el mateix—, li va dir, amb amabilitat i franquesa, que es deixés de tractaments, i que podia parlar-li com si fos un seu company.

El batlle, o tinent de batlle, en fou encisat. Després, meravellat, als companys en feia aquest elogi:

—Us dic, en bona fe, que el rei és molt republicà!

MAS DIFICIL TODAVIA

—Jo sé d'un que va estar disset minuts dins de l'aigua.

—Jo sé d'un que va anar d'aquí a Mataró... i encara no ha sortit.

—Ai, sobretot, banyista: no anem massa endintre!

—No s'amoini, senyora; precisament no sé de nedar per no fer cap imprudència.

Dos que coincideixen

El cel era ple de núvols negres. En Pere, a cavall d'un ruc, passa per davant la casa d'En Pau, a una hora del poble. En Pau, veient-lo passar, li diu:

—Pere, a on aneu amb aquest mal temps? Entreu, home.

En Pere, fent el valent, li respon que no; que té prou pit per travessar tots els temporals.

—No sigueu temerari—insisteix En Pau: entreu; de bona gana us hostatjaré.

En Pau, allunyant-se, no sols no li dóna les gràcies, sinó que, amb urc, li respon, i amb cert accent mofeta:

—No em coneixeu! jo no torno mai enrera. Demés, a casa, un hom s'hi mor.

El temporal no trigà. Era un desfet de pluja i trons que esporugüia. Debades En Pere s'esforçava a anar endavant. Hagué de fer cul arreres. I llavors—què més natural!—anà vers la casa d'En Pau. Pam, pam: truca a la porta.

En Pau, traient una mica el cap per la finestra, diu:—Qui hi ha?

—Sóc jo, el Pere—respon aquest, xop com una esponja. I, amb to suplicant, comença a dir:—Home, d'allò que us he dit, sabeu? ara me'n desdic...

En Pere, tancant la finestra, i sense esperar més paraules, li respon:

—I jo també em desdic.

I el pobre Pere encara està prenent la pluja.

MÚSICA, MÚSICA!

—Dèieu que...

Si no em falla la memòria, deia que fa una trentena d'anys de la mandanga; me'n recordo com si fós ara.

—Apa, doncs, engegueu! que estic impacient, amb tantes de mandangues com s'esdevenen.

—Va ésser que un d'aquests vius nordamericans s'establí de dentista ambulant. Abillat de pells i plomes, semblava un indi de la Pavana; xerrava com un papagai muntat en un "breack" on encabí una murga amb la testa cofada d'amples barrets mexicans. El sistema d'arrencar queixals que emprava l'americà era expeditiu. Veuràs: pujava el pacient, badava la boca, amb un dit es tocava el queixal malalt.

L'artista (?) li encaixava ràpidament l'eina, estrevada i... moltes voltes feia seguir la peça del costat. Quin xisclar, llavors, el pacient, posant-se ambdues mans a la galta. Llavors la murga, que funcionava durant les operacions, canviava, tot d'una, la havanera que tocava per un infernal galop de bombo i trompó.

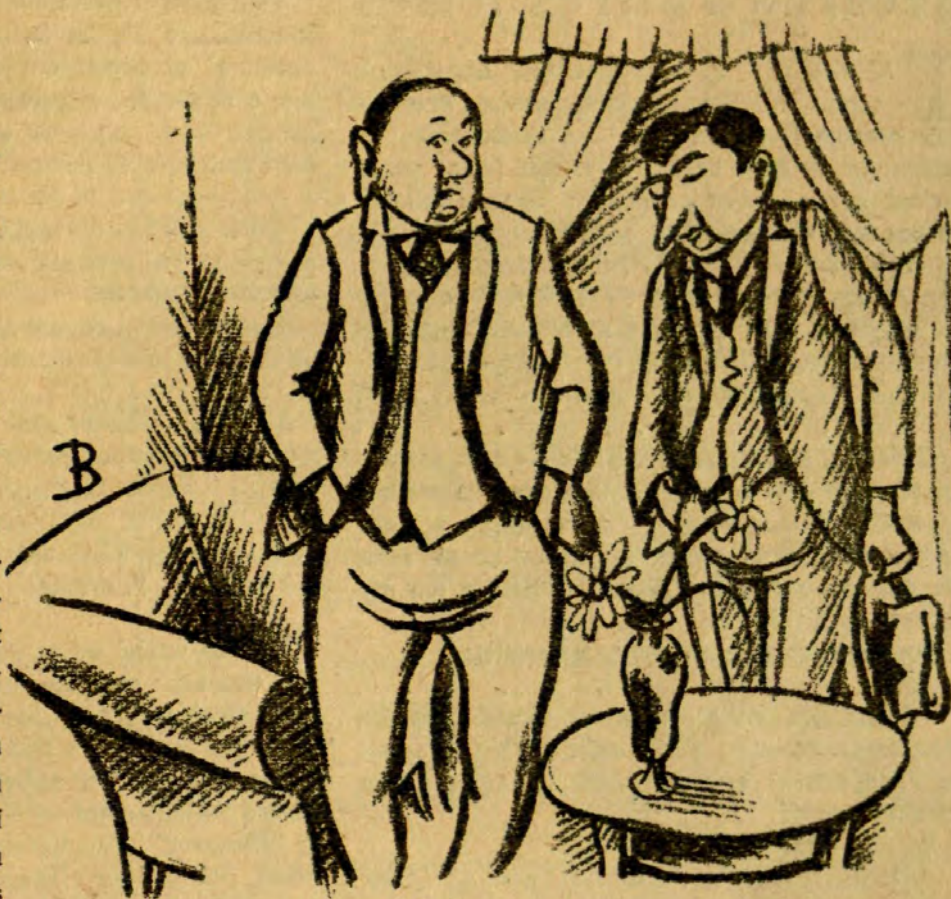
El pacient era acomiadat, molt amablement, trobant-se de més amb una moneda de cinc pessetes a la mà, i un queixal bo de menys a la boca.

—El públic no protestava?

—Beneit!... que no veus que hi havia combinació amb la "claque"; que la premsa elogiava l'habilitat del "professor" americà, que era excessivament generós amb alguns que li treballaven la popularitat?...

—Sí, vaja, allò que diem: "fan més remor deu que cridin, que mil que callin."

—Justa la fusta.

—Sé que puc parlar-te amb confiança, que ets home de reserva absoluta... em manquen cinc centes pessetes...

—Res, home: compta amb la meua reserva absoluta; com si no m'haguessis dit res.

—Aquell mister, però, va acabar aviat amb l'embadaliment del públic?

—T'equivoques; tingué prou temps per fer estralls, escurar butxaques, fer-se donar serenades per la cobla dels "Muixins" i rifar-se molta de gent.

—Així, digueu que mister Simó tenia força talent?

—Talent, talent, potser no; el què tenia "mandíbula". Fins que un dia el públic es prengué pel seu compte l'execució del darrer acte d'aquella farsa, aviant-li una pluja de tomàtecs i patates, acompanyada d'una xiulada estrepitosa.

—Això què haveu dit, passà...

—A Terrassa, Vilanova, Sabadell, a Gràcia, a...

—I a tot arreu tingué el mateix final?

—Sempre la farsanteria acaba igual.

—Ja, ja; penso com vós.

FLENDI

Records d'altres temps

TANMATEIX el bon mataroní enyora els temps divertits de la vella política: el temps dels *pronoms* i de les anècdotes mataronines; el temps que la bona fe era el primer factor per arribar a una cadira de la casa Gran. Però ara no ens toca altra cosa que recordar, i l'ombra d'una caseta de bany, sota el sol que crema la pell, mentre les aigües juguen tranquil·les a un metre de nosaltres, descapdellant a la sorra totes les grandeses desde Grècia de Pericles, que han caigut en el Mediterrani, recordem...

Cada dia, en arribar el tren de les nou, mentre les pianoles dels bars de l'Estació tocaven marxes triomfals, un *pronon*, que feia d'alcalde a estones perdudes i que es passava la vida *assegurant* sempre veritats, sortia de l'estació, voltat de tots els senyors de la broma.

Les seves converses eren espatarrants:

—Hola, don Miliu!—deia tot tocant l'espatlla d'un company.—Eh, quina calor? Ahir, a sessió de l'Ajuntament vaig fer obrir totes les portes *hermèticament*!

En Miliu somreia i apuntava:

—Doncs, digues, que haurem d'anar al Clavé, ara.

—Sí, noi; ens faran servei les condicions *equàtiques de l'escenari*...

—He sentit que m'ha dit ximple!!...

—Dispensi: em pensava que no m'havia sentit... perdoni.

Van donar-li possessió del càrrec de regidor de Beneficència. En fer la visita a l'Hospital, el bon doctor el va portar a l'infermeria: el nostre home, o millor dit, el pronon, començà a mirar els prestatges. Al cap d'un quart es gira cap al doctor i amb aire de misteri li diu:

—Escolti: que hi ha cap *pidèmia* a Mataró?

—Per què?—respongué, astorat, el bon doctor.

—Ja veurà: com que veig tantes ampolles de la mateixa medicina.

El bon doctor encara riu. El prohoms havia vist en totes les botelles un rètol que deia: *Uso interno*.

En certa ocasió va anar a Madrid, i quan va tornar, assegut *opíparament*—segons ell—en una cadira de l'Esport, explicava:

—Creieu que si no hagués estat l'*esmoking* no vinc tan aviat. Com corria!

I volia dir l'*eslipping*.

Teníem també en aquell bon temps un alcalde ple simpàtic: era gros, tranquil, descendia de família alcaldesca; son pare ja ho era. En certa ocasió varen venir dos o tres cents congressistes americans, a visitar les samarretes de la ciutat. I al vespre l'Ajuntament va obsequiar-los amb un *lonx* al "Mataroní". Van haver-hi discursos i el nostre home, que mai no n'havia vist de més fresques, i que per primera vegada parlava en castellà públicament, començà dient:

—*Americanos de América! Oceànics de Oceania!*...

Tothom va tossir. I ell també. L'orquestra tocava la "Serenata de Tosselli".

Rissos

Mataró, juliol-agost, 1937.

Canvi de noms en les estacions

Un senyor ens tramet la següent transcripció de noms, pel que pugui convenir:

RIO DE LODOS (Riudellots).

MAL QUE LE PESE (Malgrat).

CALDAS DE MALA VIEJA (Caldes de Malavella).

HIGUERAS (Figueres).

PUERTO BUEY (Port-bou).

MESON RICO (Hostalric).

CUERNECILLOS (Banyoles).

ESCARBA LOBOS (Gratallops).

SILOS (Sitges).

MI GATO (Mongat).

ALQUERIA NUEVA (Masnou).

C A M P R O D O N

V de "Biografia dels llocs d'estiueig de Catalunya".

A QUI tenen, senyors, el paisatge autèntic de Camprodon. A l'hivern? No, a l'estiu! tal com és ara. Volen estiueig millor? Dient que hi fa un fred que pela, ja no cal dir res més.

—Ah, senyora Mariana, no hi ha res com Camprodon: durant les hores de sol fort—és veritat—no es pot sortir de casa, perquè allò crema; però el que és cap al tard i a la nit, allò dóna gust, t'has de posar l'abric, la manta, i has d'encendre l'estufa i tot.. Fa un fred com al cor de l'hivern.

Aquest és l'elogi que hem sentit a fer més de quatre vegades, parlant de Camprodon. Ens ha enternit.

I hem vist més de quatre senyores i senyors asmàtics, bronquitis crònics, i amb altres endergues luxoses per l'estil, que passen l'hivern a Barcelona, patint horriblement, fer llargs preparatius, en arribar la primavera, per anar a passar "l'estiu" a Camprodon, per trobar repòs, alleujament i fins guarició de les seves xacres.

Prou us ho sabrien dir les botigues de robes tofudes, en les quals, així que s'atansa l'estiu, hi ha una gran demanadissa de llanes, franelles, flassades, mantes i altres formes d'abric; tal demanadissa que ni a l'hivern no és tan grossa. I és que els senyors es preparen la maleta per anar a Camprodon, a "estiuejar".

Més d'una, i més de dues vegades, hem tingut

ocasió de veure "estiuejants" que surten a donar un volt, cap al tard, per les afores de Camprodon, amb un paquet de castanyes calentes a la mà, per tenir-les ben escalfadetes, i amb un sistema molt enginyós d'estufes portàtils, que els permet "còmodament" de fer el passeig, sense enravanar-se.

Oh! com els hem envejat la sort! I com ens han fet llàstima, aleshores més que mai, els pobres pobres que per Barcelona campegen en mànega de camisa, i es rabegen amb cervesa fresca o orxata gelada!

Pelar-se de fred, a l'època de més calor de l'any, com és ara, quina cosa més sublim! I divertida!

Però espereu; espereu que tornin els senyors que van a estiuejar a Camprodon, amb baguls monumentals, amb paquets fantàstics, abrics i pells que pengen per tot arreu. Llavors sentireu el complement de l'elogi.

—Ah, senyora Mariana, ens ha anat molt bé, molt bé a Camprodon. Perquè vegi si s'hi està bé, només he de dir-li que miri, veu? fins m'han sortit penellons al nas i a les orelles; el marit tus d'allò més; i imagini's si ha d'ésser fresca la temperatura, que a la nena fins li ha sortit un tumor fred...

ONE STEP.

UNB

Biblioteca de Comunicació

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER
LA CENSURA MILITAR

SETS I VUIT

Les coses es van posant de manera que, aviat per anar als Grans Magatzems Santa Eulàlia, caldrà també fer cua.

Així va bé. Entesos?

El senyor Comte de Fígols ha estat còtitzat com a futur, pressumpte, probable, possible alcalde de Barcelona. Per les grans dots d'eloqüència que posseeix.

A Madrid sembla que han desaparegut dues criatures més. Ara sí, que "adiós, Madrid, que te quedas sin gente!"

Ha sonat per alcalde el nom del senyor Robert. Diu que el senyor Robert és un senyor bastant discret.

Asseguren que no és el de les cabres.

Ha arribat, a estiuejar, a Sitges el senyor Lluís Sans i Buigas. Tota la vila està d'allò més joiosa. Sembla que es divertiran bastant.

Sembla que no és cert que el senyor Nualart pensés a dimitir de regidor. Diu que té prou sentit de dignitat, de patriotisme, i de consciència davant de Déu, per no deixar-se emmenar per passions i motius personals.

A l'escorxador hi ha hagut molta matança de porcs. I els que hi ha, encara!

Diuen que un dels candidats a l'alcaldia de Barcelona, és el senyor Rius i Rius, marquès d'Olèrdola.

Estaria molt bé: vinguen homes nous!

A Sitges la companyia Vila-Daví ha representat "Terra Baixa". En ésser a aquelles paraules de "jo mato llops!", sembla que una veu va cridar: —Ei! no els confonguis amb el cacic.

Es dona com a segur que sembla que, segons tots els indicis, si no sorgeixen complicacions imprevistes, i si les coses segueixen pel seu curs normal, en forma que hom pugui guiar-se pel què diuen conegudes personalitats, a últims d'any ja hi haurà alcalde de Barcelona.

Un dels noms que més han sonat per alcalde de Barcelona és el del senyor Lluís Segalà.

Ens agradaria veure un segon senyor Banqué, parlant també en grec, davant del consistori.

HI HA COSES QUE ES D

—Què vols que et digui: jo abans ta

I parlant en turc també; el senyor Segalà l'aixafa bastant bé, el turc.

Després el senyor Segalà ha prou acreditat les seves condicions, tenint com té al seu compte el *Colegio de Cataluña*.

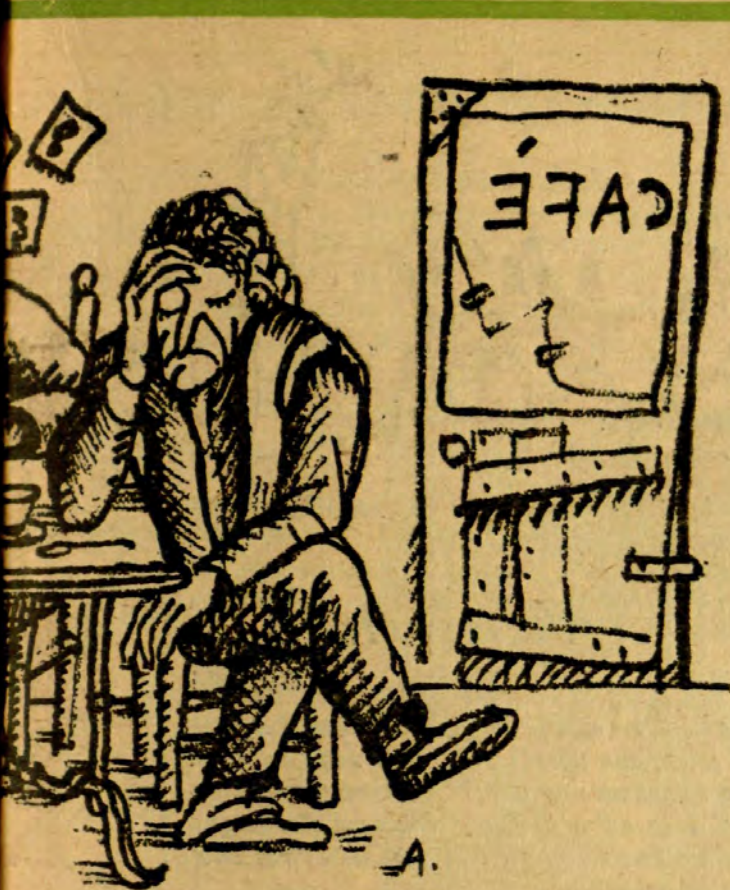
Hi ha qui se la campa perquè fan la trampa.

Amb arena i adoquins corren les rates per dins.

A la Plaça gran fan ballades,
fan ballades;
a la Plaça gran fan ballades,
ballarà...

A Sitges havien fet un pou en el rocam conegut per "els molins". La gent es creia que el pou l'hi feien per veure si trobarien aigües. Les aigües no han sortit, i més de quatre s'han indignat.

Però per què s'indignen? La culpa és d'ells: el pou no era pas per traure'n aigua, sinó per fer-ne una sitja; per guardar-hi pessetes. Naturalment!

OSTREN PER SI SOLES.

m'ho creia, que el café desvetllava.

Cinematogràfics apunts caçats a la Rambla

La Rambla ens han partit;
és a dir camí ral i bon profit.

Xano-xano, els dos d'a peu,
sempre badant els veureu.

—La tranquil·litat de la casa!...—
home que ven gaiatos va cridant.

¡Ep mestre—li diem nàltres—
ull viu, que ara les dones votaran!

Passa l'estanquera del meu carrer:
Quan l'hi compro tabac m'ofereix paper.

Rambla amunt no hi vull anar,
perquè coll i cames m'hi puc trencar.

Passa En Manel Ribé, molt galant,
amb un senyor cigar fumant.

El seu darrera hi va un urbà
amb la de morté a la mà.

Comença a fer-se fosc i es gira un xic de vent.
Agafo el capell, tanco el sanato i... Amén.

JAUMET TE I ONA.

Nyigo nyigo igualadí

EL dia 22 del corrent i a les deu hores de la nit, hora Borguñó, per cert, tingué lloc el concert amb què els organitzadors de l'Exposició de fotografies de l'Associació d'Estudiants de l'Ateneu Igualadí, obsequiaren els amants de les belles vistes.

Jo, que tinc la sort que només em conviden a enterraments, vaig vestir-me de les festes i sens dir bona nit a ningú, vaig ficar-me d'amagatotis a la sala que estava plena de gom a gom.

En una mena de cadafalc, vaig veure quatre trempats asseguts davant de faristols amb instruments de corda a les mans.

En veure tanta corda, preguntí al del costat si engegarien un estel.

No—va respondre'm. Aquests quatre senyors formen un quartet que ens deixarà fruir cosa bona. El que toca el cêllo és En Sagrera; el del primer violí, En Serra; el del segon, En Borras, i el de la viola, l'Andrés.

Comencen la primera part: molt bé; fan la segona part: més bé encara. Nois, ni a càl Xandri fan les llaminaures més dolces! Fins el cor em féu un sobresalt i tot.

Figureu-vos que acabat de tocar el *Nocturno-andante*, amb aquell pas tan segur i sens cap regirada de peu, sento la gent que diu: bis... bis... Jo, cregut que havia entrat un gat a fer-nos la guitza, m'aixeco disparat, i el veí em diu: que li agafa alguna cosa?

—No, que vaig a empaïtar el gat. Sent?... bis... bis...

—No, sant cristià, és que volen dir que ho repeteixin.

I, efectivament, tenia raó: varen repetir-ho. Cobrint-se de glòria i d'aplaudiments.

EL CAVALLER ESTOVAT.

Les dites de Laura

LAURA, precisament la vigília d'una lleu dolença que l'ha retinguda cinc dies al llit, —segons ara em conta, deliciosament inclinada damunt una cadira d'extensió vora la mar blava,— va posar-se a reflexionar, com el nostre poeta fisiològic, amb aquella ironia i luciditat interior que dóna el mig grau de febre, sobre els fets recents que majorment la colpiren, i trobà tan fora de to les seves amigues, que una compassió infinita eixí per elles del seu pit generós.

—Ara vegi,—prosseguí,—si Santa Teresa hauria pas assolit la santedat resant, cantant i component aquelles poesies exaltades i místiques, per exemple, en francès; ni si Santa Joana d'Arc, la estrènua donzella d'Orleans que salvà el seu país del jou dels anglesos, morint a la fi dins una pira de flames roents, hauria pas arribat al martirologi ni a les altres virtuts heroïques, sentint, resant i fent perorar en la llengua dels saxons.

Una onada mansa i escumejanta anà a besar-li els peus.

SERGI PETROPOVOS
Biblioteca General

Sitges i juliol.

A LA FACULTAT

Lema:

*Si no vols patir del fetge,
no vagis mai a càl metge.*

SÈNCA.

O, doctors en Medicina
que tant haveu estudiat
i receptant la quinina
(que si no cura, emmetzina)
heu mort mitja humanitat!

O, savis tan venerables
que trebal·leu sens parà,
cercant drogues saludables
per rebentà als miserables
que es fien a vostra mà!

Necessària és vostra ciència,
ja que sense curandera
que ens donessin assistència,
la humanitat, en dolència,
ompliria l'Univers;

però vosaltres amb traça,
el nombre disminuint
dels homes quan n'hi ha massa,
aneu deixant ampla plaça
pels que després van venint.

Si vostres dites no accepta
algun malalt impacient,
o per vostra barra us repta
li deu un cop de recepta
que el deixa de cos present.

Si sabessin Medicina,
dirieu sempre als malalts:
de tots els remeis en ina-
el més segü és... la gallina
que fa un brou bo per tots mals.

Sempre el vostre diagnòstic
resulta més complicat
que un logogrif o un acròstic
i si algun cop feu pronòstic
és pronòstic... reservat.

Avant, doncs, i il·lustres savis,
els treballs continueu;
que el poble en pes, pels meus llavis,
us diu de tot cor: Adéu!
(i per casa no hi vingueu).

RAU-RAU.

*La Ciutat consternada per la dimissió de tants
regidors...*

G E R M I N A N T

UNA ALTRA GEORGINA

DÈIEM en el número que dedicàvem a Sant
Jordi, que només coneixíem una Georgina.
Ara en coneixem una altra. La nostra veu fou es-
coltada. I ja anirà venint... Ens fem càrrec que
es tracta d'una matèria en la qual no es pot anar
pas gaire de pressa.

A on ha esclatat aquesta novella flor? A Mont-
blanch; a la ducal vila de Montblanch, terra fres-
ca i bona gent, a l'ombra del monestir de Poblet.
Com es diu la novella flor? Georgina Vendrell;
n'és filla d'un bon mestre, del director de l'Orfeó
Montblanquí. Així havia d'ésser; la filla d'una can-
çó que transforma la terra—com diu Maragall—,
¿quin nom millor podia prendre que el de Geo-
gina?

Georgina menuda, que
Déu et doni salut! Que et
doni anys de vida, que et
faci créixer com una bona
planta, i que, quan arribi
l'hora del teu florir, les
boires s'hagin esvaït, i l'al-
bada sigui ben clara.

Georgina: que puguis
cenyir amb palmes i roses
el front de la teva Mare;
això et desitja

EL TEU GERMÀ

*...Però, la Ciutat reconfortada per l'esperit de
sacrifici de tants altres regidors.*

Biblioteca de Comunicació
i Interacció General

La nostra Exposició

(Més exemplars rebuts)

Amb destí a l'exposició de diaris i publicacions periòdiques de tota mena (setmanaris, butlletins, gasetes, etc.) i de totes tendències, publicades de cent anys ençà a Catalunya, València, Balears i llocs de catalans d'Amèrica, en preparació del primer centenari del Renaixement, ha v e m rebut del senyor Blanc, ex-regidor de Badalona, els següents exemplars:

De Barcelona: segle passat.—La Vela da, La Revalenta Aràbiga, La Ilustración, La Propiedad, La Campana de la Catedral, El Federalista, El Mundo de las Aventuras, Lo Teatre Català, La Rondalla, Eco del Casino, La Aurora, Lo Teatre Regional, L'Atlàntida, Dia de Moda, Lumen, El Aura Catalana, La Saeta, Confidència Universal, La Bandereta, La Chispa, La Vida Moderna, Ilustración Non Plus Ultra, La Cucurulla Roja.

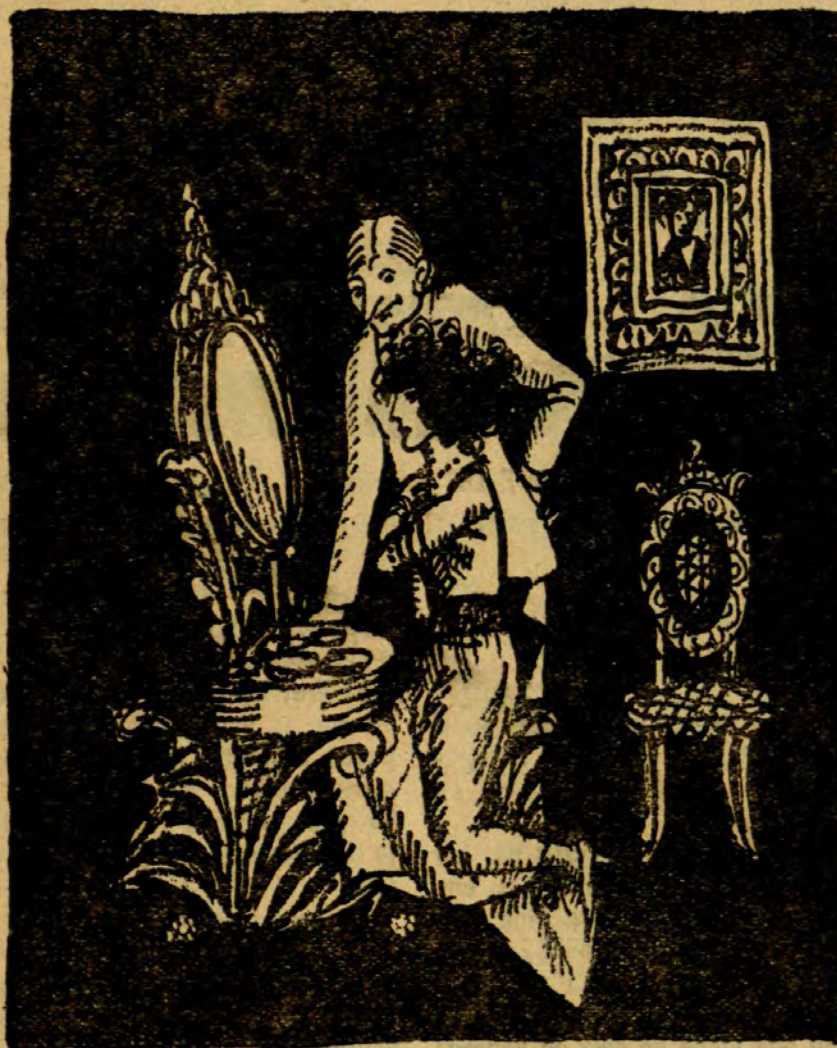
De Barcelona: segle actual.—Diario de la tarde, Acción, El Mensajero, Los Miserables, El Reformista, La Ira, Los Aliados, Catalunya, La Pluma, El Xerraire, La Ilustración Obrera, El Clamor del Magisterio, La Conciencia Libre, La Bandera Regional, Caras y Caretas, La Gent de bé, Satiricón, Arlequín, El Brujo, El 75, ¡Se Vive!, Don Mauri-

cio, Bohemia, El Pare Pedaç, El Insurgente, El Herald de la Clase media, La Barretina, Gent Nova, La Tribuna, La Unión Urbana, Nostra Parla, Juanito, Guasa Viva, Catalunya, La Academia Calasancia, Eco de la Treballada, La Electricidad al Día, Pum, Mancomunitat Farmacèutica Catalano-Balear, El Loro, De Tots Colors, La Renai-xença, La Gracia de Gracia, El Nuevo Diluvio, D'Ací i d'Allà, El Escàndalo, Futbol, Cuca Fera,

Cu-cut!, Barcelona, Porta-veu, La Piula, Información Municipal, Nannu, Pum, Miau, La Figa,, La Pepa, Barcelona-Atracción, Or y Grana, Eco Mundial, Ciutat Nova, Democracia y Autonomia, El Cine, El Gall, El Teatre Català, En Tite-lla, L'Hereu, La Rialla, Catalunya Gràfica, Juventud, Satiricón, Butlletí de les Joventuts Nacionalistes de Catalunya, Pluma y Pensamiento, Bella Terra, La Película.

La Estaca, de Granollers; La Costa de Llevant, de Mataró; La Veu de la Segarra, Cervera; El Federal, de Sabadell; Diario de Ge-

rona, de Girona; L'Estel de Núria, de Seu d'Urgell, El Imparcial de Sabadell, de Sabadell; El Autonomista, de Girona; Balears, de Ciutat de Mallorca; Ibérica, de Tortosa; Pàtria, de Tarragona; Valencia, de València; València Gráfica, de València; Sàtira, de València.

—Què diable fas amb tants llapis de colors?
—Es per pintar-me un retrat que no s'hi assembli.

TALLERS REIG

LA CASA MILLOR. — BARCELONA:
Enric Granados, 21 : : Telèfon 2085 - A

Mobles a bon preu

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

EL QUE ESTAVEM A PUNT DE VEURE EN PLENA BARCELONA

(Però s'imposà la veu serena del senyor Castillo:—Señores: aquí no ha pasado nada!)

A l'ombra del castell

LA PIPA

LA pipa sempre ens ha inspirat respecte quan l'havem vista en una tela, en una fotografia, en un film, opresa per la boca d'un jaio de mar o muntanya.

El vell de pellatge apergaminat, curtit per les inclemències del mar, de les altes cimbades, ens plasma molt més veure'l xuclant una pipa barroera que no pas posant els llavis de peix per acabar de consumir l'extrem d'una "burilla".

Abans, en veure-la dentellada per un jovenet, endevinàvem en ell una mena de deix de vellesa; i, si el jove encara no havia passat l'adolescència, aquella afició era vaticini de males promeses, negres promeses d'aquest senzill objecte que sempre ha estat la representatriu emblema de les vides aventureres.

Adés, eren pocs els que hi fumaven amb venerable delectació; però avui quasi sols l'usen els que desconeixen la seva valor.

Mireu-la, escairant una cantonada, a la porta d'un casal societari o bé empudegant el pròxim amb glopades de tabac espanyol, el més empipador per a la pipa. El jovenet que fuma en pipa fent ganyotes, babejant o deixant-se-la apagar cada moment, no en sap ni en sabrà mai mentre es cregui saber de viure.

L'art de fumar amb pipa està reservat als que

la respecten; als que la "mimen" com si fos la pròpia dona, l'esposa fidel que s'estima i s'amanya amb tota cura.

El dret de fumar amb pipa deuria reservar-se als que en veritat saben fumar; els que amb ella poden despertar o dormir ses idees; els que fumant s'aparten de l'avorrible "tothom", els que ho tenen per una virtut i, per últim, els bohemis, ja que fumant amb pipa poden passar sense menjar.

I si considerem la vida com un infern, podem considerar a la pipa com si fos la clau apropiada per a obrir les portes del paradís. Això, sempre i sempre que no es tracti de la pipa de molts que fumen amb pipa per... fumar amb pipa.

FERRAN D'EGARA.

Del "Llàtzer de Tormes"

Com un raïm fou ràpidament desgranat.

La salsitxa convertida en nap, i les conseqüències que portà.

Al'eixir nosaltres de Salamanca, el cec tingué per motiu anar a les terres de Toledo, perquè deia que la gent d'allà era més rica, si bé que no feia tantes caritats; i ell tenia per vici recalcar, que encara dóna més el mesquí que el qui no té un morabetí. Doncs seguirem aquesta via

passant pels millors pobles. Allà on ell trobava bon acolliment i guany ens aturàvem; i on no, al tercer dia plantàvem-lo en sec. Succeí, doncs, que arribant a un poble que en diuen Almoroz, al temps de collir el raïm, un veremador li en donà un per almoïna; i com solen anar els paners prou maltractats, i també perquè el raïm en aquell temps és molt madur, se li engrunava a la mà, i perquè que ell comprengué que si el ficava al sarró s'hauria tornat mústic, determinà fer un convit, tant per no poder-lo portar com per fer-me content, ja que tot aquell sant dia havia estat donant-me cops de genoll i patacades. Ens assegüérem sobre un marge, i digué: "Ara vull jo usar amb tu d'una generositat, ço és, que ambdós ens mengem aquest raïm, i que en tingues tu tanta part com jo. Doncs partirem-lo de tal forma: tu picaràs un cop, i jo un altre; però m'has de prometre de no prendre'n sinó un gra cada vegada: jo faré el mateix fins a l'últim, i d'aquesta manera no hi haurà engany. Fet així el tracte, començarem: mes tantost al segon cop, el traïdor mudà d'intent, i començà a prendre'n de dos en dos, considerant que jo deuria fer el mateix. Veient que trencava ell l'avinença, ja no vaig acontentar-me d'anar amb ell per igual, sinó que encara l'avançava de dos en dos, i de tres entres, i com podia me'ls menjava. Acabat el raïm, estigué ell una estona amb la rapa als dits, i movent el cap em digué:

—M'empipa perquè les dones es fixen en el meu cap calb.

—A mi m'empipa perquè s'hi fixen les mosques!

que no! li responguí jo; emperò com tal cosa sospitau?" Llavors el subtilíssim cec em respongué: "Saps en què conec que els menjaves de tres en tres? En què jo els menjava de dos en dos, i callaves". Vaig riure-me'n entre mi, i (encara que minyó) bé comprenguí la discreta reflexió del cec.

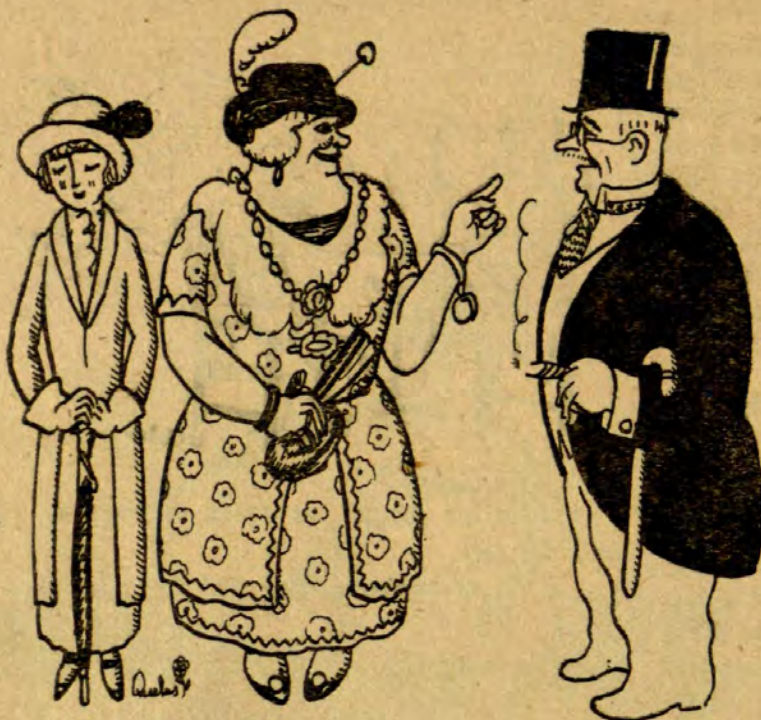
Doncs, per no ésser llarg, deixaré de referir moltes coses, així plaents com dignes d'esment, que amb aquest mon primer senyor em succeïren, i vull parlar del comiat, i donar-hi fi.

Ens trobàvem a Escalona (vila del seu Duc) a un hostal, i va donar-me un tros de salsitja per rostir. Tan bon punt com la salsitja havia ja suquejat, i hagué ell menjades les rostes, tragué un morabetí de la bossa i em va manar que li anés a cercar vi a la taverna. Em va posar el diable l'ocasió davant els ulls, la qual (com solen dir) fa el lladre, i fou, que hi havia prop del foc un napet, llarguet i escarransit, i tal, que no essent bo per a l'olla, degueren llançar-lo allí; i com de present no hi hagués més que el cec i jo, tots sols, en sentir-me amb golós apetit, i havent-me entrat pel nas la savorosa olor de la salsitja (amb la qual havia jo de contentar-me), no mirant què me'n podria succeïr, tota temor posada apart, per satisfer mon desig, en tant que treia ell el diner de la bossa traguí jo la salsitja, i tot seguit posí el dit nap a l'ast; lo qual mon senyor, donant-me el diner pel vi, va prendre i féu rodar al foc volent rostir al qui, per sos defectes, d'ésser bullit s'havia lliurat. Jo vaig anar pel vi, i amb ell ben aviat fou la salsitja coll avall.

En arribar, trobí el pobre cec qui tenia entre dues llesques apretat el nap, el qual encara no havia conegut, per no haver-lo palpat amb la mà; però com al prendre les llesques i mossegar-les cregués també portar-se'n part de la salsitja, quedà tot fred amb el fred nap, i alterant-se digué:

"Llàtzer, m'has ben enganyat! Juraria jo a Déu que t'has menjat els grans de tres en tres.—Oi

ENTRE GENT "RICA"

—La felicito, senyora, per tenir una noia tan modesta... amb la vista en terra, tan recollida.

—Ja ho pot dir, don Santi;... ja veurà: l'altre dia va trobar dues pessetes...

"Què és açò, Llätzer?—Ai, miserable de mi!, responguí jo, voleu afrontar-me? No vinc jo de cercar el vi? Algú estava ací, i féu açò per burla. —No, no, replicà ell, que ni un instant no he deixat l'ast de la mà, i no és possible". Jo prou vaig jurar i perjurar de que estava lliure d'aquell mudament i canvi; emperò tot fou debades, puix que res s'escapava a les astúcies del maleït cec. S'alçà, i agafant-me pel cap s'acostà a olorar-me; i com degué sentir la flaira, a tal de gòç coniller, per estar més segur de la veritat, i amb el gran afany que tenia, prenent-me amb les dues mans m'obrí la boca més de lo degut i hi ficava sens consideració son nas, que el tenia llarg i punxagut, i aleshores amb la ràbia havia-li crescut un pam, i amb la punta d'ell em tocà dins la gargamella. Amb açò i la por que jo tenia i amb la brevitat del temps, que la negra salsitxa encara no era païda en el ventrell, i de més a més les pessigolles que amb el desmesurat nas quasi mig m'ofegaven, totes aquestes juntes foren causa que es manifestés el fet i golosina, restituint a cada hu ço que era séu; de manera que, abans que el malvat cec hagués tret la seva trompa de ma boca, tal alteració sentí mon ventrell, que en ella li gità tota la farda, i així el seu nas i la negra salsitxa mal mastegada tot d'una ixqueren de ma boca. O, gran Déu! Qui hagués estat en aquella hora ja soterrat! perquè de mort ja ho era.

Fou tal la furor del maleït cec, que si a la remor no haguessin vingut, jo penso que no m'hau-

ria deixat viu. Deslliuraren-me de les seves mans, deixant-les-hi plenes d'aquells pocs cabells que em restaven, amb la cara arpada, el clatell i la gorja esgarrinxats; i açò bé ho mereixia, doncs per sa malvestat em sobrevenien tantes persecucions. A tots els qui allà s'aplegaven referia el malvat cec les meves desventures, i retreia així la festa del pitxell com la del raïm, i la d'ara succeïda; eren tan grans les rialles de tothom, que tota la gent qui passava pel carrer entrava a veure la festa; i amb tal gràcia i amenitat narrava les meves entremaliadures, que si bé estava jo tan escalabrat i plorant, em semblava que li feia una injustícia de no riure-me'n.

I mentre que açò passava, em vingué a la memòria una cobardia i debilitat que tinguí, per les quals jo em maleïa a mi mateix, i fôu de no haver-lo deixat sense nas; doncs tan bona oportunitat hi hagué per açò, que la meitat del camí ja estava fet; no salia sinó estrènyer les dents per tenir-lo presoner. Sens dubte que, essent d'aquell malvat, per ventura l'hauria paït

millor mon ventrell que no ho féu amb la salsitxa; i no trobant-se enlloc el nas, pogué jo negar la demanda.

L'hostalera i els qui eren allà presents féren que fóssim amics altra volta, i amb el ví que jo li havia portat per beure me rentaren la cara i la gorja; sobre el qual el malvat cec em tirava pulles, dient: "En bona-fè, més ví despen-me aquest minyó en lavatoris al cap de l'any, que no en bec tant jo en dos. Almenys, Llätzer ets més deutor al ví que no al teu pare, perquè ell una vegada t'engendrà, en tant que el ví mil vegades t'ha donat la vida. "Després recomptava quantes voltes m'havia descalabrat i esgarrapada la cara, i com amb ví tantost em curava. "Dic-te en veritat, encara deia ell, que si home al món ha d'ésser afortunat amb ví, aquest seràs tu". I reien molt amb açò els qui em rentaven, per més que jo renegava.

Mes el pronòstic del cec no sortí fallit, i d'aleshores ençà molt sovint feia memòria d'aquell home, qui sens dubte devia tenir esperit de profecia; i em saben gréu les penes negres que li fiu passar; si bé que res no li dec, considerant çò que aquell dia va dir-me, que tot m'és anat tan bé com després veureu.

Cap. IV de "La Vida de Llätzer de Tormes" posat a la venda aquesta setmana, a 2 pessetes.

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

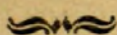
LLIBRE NOU

La lluna dins el llac

Poemes i cançons

DE

JOSEP M. PROUS I VILA

De venda en les principals llibreries.

Sitges, la blanca Subur

*No aquest número que vé,
l'altre, l'altre*

EL BORINOT
*farà dedicació especial
a la vila més polida
del Mediterrani*

Sitges, Sitges, Sitges, Sitges

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 — BARCELONA Teléf. 813-S. P.

Establiments MARAGALL

Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINGÉ
— BARCELONA —

Any II-Núm. 36

31 de juliol 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

ESTIUEJANT...

- Sí, sí, li asseguro que no tenen ni una malla.
- A mi em consta que gasten deu mil pessetes ben bé cada mes.
- Dona... Hipocresia pura: això ho fan per dissimular.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General